

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/20/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8616200268
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8616200268.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobkyne: H.K.. L. B., K.. XX.X.XXXX, O. W. XX, XXX XX R., zastúpená advokátom Mgr. Matúšom Mackom so sídlom Karpatská 804/10, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 911,42 eura, takto o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 2C/11/2016-70 zo dňa 5.3.2018

rozhodol:

Mení rozsudok vo výroku I. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 75 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

Priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Zrušuje rozsudok vo výroku III. o poplatkovej povinnosti.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Svidník (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.
III. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok z návrhu na začatie konania vo výške 30,- Eur Slovenskej republike na účet Slovenskej pošty a.s. prevádzkovateľ systému do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala toho, aby súd uložil žalovanému zaplatiť jej primerané finančné zadostučinenie vo výške 911,42 eura na tom skutkom základe, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 5C/422/2013 o zaplatenie 911,42 eura s príslušenstvom bola ako žalovaná v postavení spotrebiteľky a žalobcom bol žalovaný. Súd rozsudkom sp. zn. 5C/422/2013 z 15.4.2015, ktorý sa stal právoplatným 16.5.2015, žalobu zamietol. Žalovaný od nej požadoval zaplatenie 911,70 eura napriek tomu, že vo vzťahu k nej nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Za porušenie spotrebiteľských práv preto uplatňuje satisfakciu vo výške

911,42 eura, teda v takej výške, o akú sa ju žalovaný snažil pripraviť v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 5C/422/2013.

Súd uviedol, že žalovaný so žalobou nesúhlasil, mal za to, že žalobkyňa ani v minimálnom rozsahu neuniesla dôkazné bremeno uplatneného nároku, t.j. v čom, resp. na akom základe si ho uplatňuje, taktiež jeho rozsah. V žiadnom konaní porušenie svojich práv alebo povinností ako spotrebiteľka neuplatňovala. Túto právnu skutočnosť, t.j. predchádzajúce úspešné uplatňovanie práv a povinností si mylne zamieňa s tým, že medzi účastníkmi prebehlo konanie o zaplatenie žalovanej sumy. Žaloba bola vo veci zamietnutá z dôvodu námietky premlčania. Podanie žaloby o zaplatenie premlčaného nároku bolo v relevantnom čase prípustné a podanie takejto žaloby nie je možné považovať za porušenie zákona. Žalobkyni tak nevznikla, ani nemohla vzniknúť žiadna ťažko napravitelná majetková, resp. nemajetková ujma alebo škoda, ktorá by zakladala premisu o možnosti nároku na finančné zadosťučinenie. Medzi účastníkmi konania nebolo vydané žiadne rozhodnutie, ktorým by bolo preukázané splnenie predpokladov podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.

Vo veci bolo pôvodne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Svidník sp. zn. 2C/11/2016-34 z 28.11.2016 tak, že žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie 500 eur a v prevyšujúcom nároku bola žaloba zamietnutá; na odvolanie žalovaného bol rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania Krajským súdom v Prešove uznesením č.k. 9Co/22/2017-46 zo 7.9.2017 zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil relevantnosť tvrdení o existencii konania, ktoré opisala žalobkyňa v žalobe. Okresný súd Svidník rozsudkom sp. zn. 5C/422/2013-69 z 15.4.2015 žalobu žalobcu o zaplatenie 911,42 eura s príslušenstvom zamietol. Z dôvodov rozhodnutia vyplýva, že zmluva o úvere, ktorá bola medzi stranami sporu uzatvorená je absolútne neplatným právnym úkonom, nakoľko obsahuje údaj o ročnej úrokovej sadzbe 70,01 %, čo hrubo odporuje dobrým mravom. Navyše zmluva nemá náležitosti vyžadované zákonom č. 258/2011 Z.z., na základe takejto zmluvy žalovaný poskytol žalobkyni finančné prostriedky v sume 1.072,69 eura. Z neplatnej zmluvy začala plynúť dvojiročná premlčacia doba. Keďže žalovaná vzniesla námietku premlčania, premlčané právo nebolo možné žalobcovi priznať. Žalobkyňa vo výpovedi uviedla, že spočiatku pôžičku splácala pravidelne, s poslednými splátkami bola v omeškaní, žalovanému však zaplatila viac ako si požičala a bola toho názoru, že pohľadávku má vyrovnanú, napriek tejto skutočnosti stále jej chodili upomienky, SMS správy a telefonáty s tým, že ak sumu, ktorá bola predmetom žaloby nezaplatí, bude vykonané exekučné konanie. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania mal za to, že žalobný návrh v rozsahu sumy 500 eur bol dôvodný. Žalobkyňa preukázala, že žalovaný porušil povinnosť, ktorú mu ukladá zákon a toto porušenie bolo spôsobilé privodiť žalobkyni ujmu. Nešlo len o akademickú hrozbu, ale priame naplnenie hrozby tým, že žalovaný podal na súd žalobu a domáhal sa voči nej zaplatenia sumy viac 911,42 eura. Sumu 500 eur mal súd za primeranú a vzhľadom na okolnosti za dostačujúcu. Zohľadnil mieru porušenia práv spotrebiteľa konaním žalovaného, a teda nielen výšku, ale aj charakter sumy 911,42 eura, ktorú žalovaný požadoval voči žalobkyni.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a na ustanovenie § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

Výrok o poplatkovej povinnosti odôvodnil ustanovením § 2 ods. 2 a § 4 ods. 2 písm. u) Zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písmeno b), d), f) a h) CSP. Podľa žalovaného z rozsudku nie je preskúmateľné, podľa čoho súd konštatuje, že na základe zamietnutia žaloby v inom konaní má ísť o porušenie povinnosti žalovaného podľa zákona č. 250/2007 Z.z. Podanie žaloby o zaplatenie je uplatnením ústavného práva na súdnu ochranu, ktoré môže realizovať každý s tým, že o žalobe rozhoduje súd. Právna úprava nezakazuje podať aj nedôvodnú žalobu, s čím spája len následok v podobe procesnej zodpovednosti za výsledok konania a za náhradu trov konania. Nebolo preukázané, že by podanie žaloby v konaní sp. zn. 5C/422/2013 bolo šikanóznym výkonom práva, zamietnutie žaloby nie je možné považovať za porušenie povinnosti žalovaného alebo za porušenie práva žalobcu. Napadnutý rozsudok tak nedáva odpoveď, aká konkrétna povinnosť žalovaného, alebo ktoré konkrétne právo vyplývajúce z ustanovení, ktoré sú určené na ochranu spotrebiteľa, boli porušené. Z rozsudku tiež nie je preskúmateľné, aké konkrétne kritériá súd posudzoval pri posúdení nároku. Nevyplýva z neho ani to, aké skutkové okolnosti odôvodňujú posúdenie nároku a z akých dôkazov vyplývajú. Rozsudok je nepreskúmateľný aj čo sa týka výšky finančného zadosťučinenia. V tomto smere súd neuviedol žiadne odôvodnenie. Aj keď výška

primeraného finančného zadostučinenia je vecou úvahy súdu, táto úvaha nemôže byť ani svojvoľná a ani nepreskúmateľná. Naopak, musí sa opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Žalovaný preto žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, aby žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného nevyjadрила.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP), subjektom k tomu oprávneným (§ 359 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce. Na prejednanie odvolania nariadil pojednávanie, na ktorom zopakoval dokazovanie realizované súdom prvej inštancie a dospel k záveru o neexistencii podmienok pre potvrdenie, ale ani pre zrušenie napadnutého rozsudku, preto ho zmenil.

5. Z dokazovania vykonaného v priebehu celého konania odvolací súd zistil, že žalobkyňa bola v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 5C/422/2013 v pozícii žalovanej strany, vo vzťahu ku ktorej sa žalovaný, tam žalobca, domáhal toho, aby jej súd uložil zaplatiť sumu 911,42 eura s príslušenstvom. Išlo o nárok zo zmluvy o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX, uzavretej dňa 25.5.2010, pričom už vo vyjadrení k žalobe žalobkyňa namietala disproporcii v rozsahu sumy, ktorá bola ako istina poskytnutého úveru uvedená v zmluve v pomere k sume, ktorú dostala, v počte splátok uviedla výhrady k zmluvnej odmene za „posun splátok“, poukázala na rozpory vo vyčíslení splátok, predraženosť úveru, rozpor s dobrými mravmi, pričom k vyjadreniu predložila dôkazy k svojim tvrdeniam vo forme korešpondencie so žalovaným - veriteľom zo zmluvy. Poukázala na neprijateľné zmluvné podmienky, na ročnú úrokovú sadzbu 70,01 %. Je síce pravdou, že žaloba bola zamietnutá z dôvodu premlčania, pre tento dôvod zamietnutia žaloby platí, že súd vec nepreskúma po stránke vecnej. Súdom prvej inštancie v dôvodoch zamietnutia žaloby okrem premlčania však zdôraznil, že žalobkyňa bola na úver 1.260 eur poskytnutá suma 1.072,69 eura, aj existenciu takej podmienky v zmluve, konkrétne ročnej úrokovej sadzby úveru 70,01 %, na ochranu pred ktorou má spotrebiteľ právo. Nezodpovedá preto realite tvrdenie žalovaného o nesplnení predpokladov pre uplatnenie zadostučinenia na súde v zmysle § 3 ods. 5 posledná veta zákona číslo 250/2007 Z.z.

6. Vo výsluchu pred odvolacím súdom žalobkyňa uviedla, že je vysokoškolsky vzdelaná, je inžinierka v odbore poľnohospodárstvo, je podnikateľkou, samostatne hospodáriacim roľníkom, venuje sa rastlinnej a živočíšnej výrobe, pričom v podnikaní zastrešuje tzv. „papierovú prácu“. Od žalovaného si chcela požičať sumu 4.000 eur, zástupca žalovaného jej navrhol, že žiadanú sumu rozčlení tak, že jej bude poskytnutý úver na základe 4 zmlúv po 1.000 eur, pričom u každej z týchto zmlúv okrem požičanej sumy žalovaný žiadal aj odmenu po 1.000 eur. Keď sa dostala do problémov so splácaním, zástupcovia žalovaného jej telefonovali, telefonovali aj starostke, susedom. Od žalovaného prišla osoba, ktorá sa predstavila, že je exekútorom, pritom o exekútora nešlo, zisťovali kde pracuje jej manžel, že pôjdu aj k jeho zamestnávateľovi. Uviedla, že zmluvy, ktoré jej boli predložené na podpis čítala. Čo sa týka ďalších zmlúv okrem tej, z dôvodu ktorej uplatňuje nárok na primerané finančné zadostučinenie, uplatňuje taktiež nárok na primerané finančné zadostučinenie z každej zmluvy osobitne. Ide o konania vedené na Okresnom súde Svidník, nevedela presne uviesť, v akej čiastke nárokuje z ďalších zmlúv zadostučinenie, vedela, že v jednom konaní ide o 800 eur žiadaného primeraného finančného zadostučinenia.

7. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.6.2013, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia, jazykovo-gramatického výkladu predmetnej právnej normy a toho, že ak nie sú závažné dôvody pre to, aby bol slovnému textu daný iný právny význam, má sa výrazom použitým v právnej norme prisúdiť taký význam, aký má v zmysle právneho jazyka, je potrebné konštatovať, že úspešným uplatnením práva spotrebiteľom je daný základ pre priznanie finančného zadostučinenia.

8. Žalobkyňa bola, ako spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojich práv spotrebiteľa, v konaní 5C/422/2013 úspešná, bezpochyby právo na zadosťučinenie má, nakoľko tento, nie iný výklad znenie zákona umožňuje.

Posúdenie každého nároku je vecou individuálnych skutkových zistení. Všeobecnou právnou zásadou vlastnou európskej právnej kultúre je princíp primeranosti, ktorý zvolil zákonodarca aj vo vzťahu k zadosťučineniu, na ktoré má mať nárok spotrebiteľ úspešne sa domáhajúci ochrany svojho práva spotrebiteľa, je preto na súde, ktorý je orgánom s právomocou právnou normu vyložiť a poskytnúť ochranu subjektívnemu právu, vyhodnotiť v konkrétnych súvislostiach primeranosť požiadavky spotrebiteľa.

9. Žaloba je, čo sa obsahu týka, úkonom, ktorým žalujúca strana vymedzuje subjekty, predmet a obsah žalobou začatého konania. Právom žalujúceho je, vyplýva to z článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde. Žalobou môže uplatniť skutočnosť, ktorým hmotné právo prisudzuje právny význam. To, či bude v spore úspešným, závisí od toho, či sa logická štruktúra príčin a následkov, ktoré on sám pokladá za skutkový dôvod svojho nároku, zhoduje so štruktúrou príčin a následkov, ktoré upravuje zákon, a od toho, či tvrdené skutočnosti preukáže.

10. Žalobkyňou, právne zastúpenou, bola na súd podaná žaloba, v ktorej stroho opísala skutočnosť preukazujúce dôvodnosť základu nároku v zmysle existencie právoplatného rozhodnutia súdu, z dôvodov ktorého vyplýva, že sa domáhala určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok s odkazom na zákonné ustanovenie upravujúce právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie, funkcie zadosťučinenia, bez bližšieho zdôvodnenia výšky žiadaného zadosťučinenia s výnimkou toho dôvodu, že žiadaná suma má byť v takej výške, o ktorú sa žalovaný snažil bezdôvodne obohatiť. Na tomto zdôvodnení uplatneného nároku žalobkyňa zotrvala v priebehu celého konania, čo vyplýva aj z prednesu jej právneho zástupcu v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj na pojednávaní, ktoré odvolací súd nariadil na prejednanie veci.

11. Pojem „spotrebiteľ“ má objektívnu povahu a nezávisí od konkrétnych vedomostí, ktoré môže mať dotknutá osoba, alebo od informácií, ktoré táto osoba skutočne má k dispozícii (Súdny dvor Európskej únie z 3.9.2015, Costea C-110/14).

12. V zmysle § 7 ods. 2 písm. b) Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa sa za nekalú praktiku považuje taká obchodná praktika, ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane, alebo ktorému je adresovaná.

Vychádzajúc z tejto zákonnej úpravy, aj slovenský zákonodarca prevzal medzi zákonné pojmy pojem uvedený v bode 18 preambuly Smernice EP a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, v ktorom je stanovené, že „v súlade so zásadou proporcionality a z dôvodu umožnenia účinného uplatňovania zamýšľanej ochrany vzala táto smernica za kritérium priemerného spotrebiteľa, ktorý je v rozumnej miere dobre informovaný, vnímavý a obozretný, pri zohľadnení sociálnych, kultúrnych a jazykových faktorov, ako ho vykladal Súdny dvor“. (Súdny dvor Európskej únie sa vymedzením priemerného spotrebiteľa zaoberal už v rozhodnutí z 10.11.1982 Walter Rau Lebensmittelwerke proti De Smedt PVBA (C-261/81) kde uviedol, že od spotrebiteľa sa vyžaduje určité kontrolné úsilie, aby zistil, aký tovar vlastne kupuje.)

13. Žalobkyňa mala v právnom vzťahu zo zmluvy, ktorú so žalovaným uzatvorila, objektívne status spotrebiteľky. Vzhľadom na jej vzdelanie a sociálne zaradenie podnikateľky je zrejmé, že nie je len jednoduchým, nepozorným, resp. naivným spotrebiteľom, ani spotrebiteľom priemerným, ale osobou, o ktorej sa predpokladá vyšší stupeň poznania a pozornosti pri selektovaní a následnom výbere finančného produktu, v konkrétnom prípade vo vzťahu k úverovej zmluve, ktorú so žalovaným uzavrela, a ktorú, ako sama pred súdom potvrdila, prečítala. V osobitnom konaní žalobkyňa uplatňovala porušenie svojho práva spotrebiteľa, základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie bol tým daný, rozhodujúcim bolo posúdiť v akej výške.

14. Zadosťučinenie je slovo prevzaté z latinského výrazu satisfactio, v ktorom „satis“ znamená „dost“ a „facere“ znamená „činiť“ (podľa Stručného etymologického slovníka slovenčiny „činiť“ znamená konať, robiť, urobiť, t.j. urobiť za dost). V právnej teórii základ dania zadosť spočíva vo vyrovnaní pomerov,

ktoré boli narušené, a ktoré je nutné opätovne uviesť do rovnováhy, nie len reštitučným, obnovovacím nárokom. Zadosťučinenie je tak nárokom, ktorým sa reparujú ujmy nemateriálnej povahy. Tento aspekt vychádza z podstaty tohto nároku, nie je preto možné pri rozhodovaní o ňom brať zreteľ na materiálne prvky. Jeho podstatou nie je sankčná povaha, aj keď zaplatenie, keďže zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má byť finančné a každé zaplatenie predstavuje finančný úbytok v aktívach osoby, voči ktorej nárok smeruje. Na účely sankcionovania je totiž administratívne a trestné právo, civilné právo má za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadosťučinenie poskytnúť. Ako uviedol Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí 30Cdo/3936/2010 z 15.12.2011, t.j. v čase zhody medzi českou a slovenskou civilnou úpravou v Občianskom zákonníku, inštitút tzv. punitive alebo exemplary damages (t.j. náhrady škody plniacej represívnu funkciu - voľný preklad odvolacieho súdu) nekompenzačného odškodnenia exemplárnej alebo represívnej povahy nemá v českom práve oporu. Tento typ náhrady je typický pre angloamerický typ právnej kultúry (common law), český aj slovenský právny systém je však iným, je kontinentálnym systémom.

15. Vychádzajúc z predpokladov uvedených v predchádzajúcom bode tohto rozsudku, v konkrétnom súdenom prípade neboli tvrdené a z dôkazov ani nevyplývali, žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie zadosťučinenia vo výške, akú za primeranú mala žalobkyňa, alebo vo výške, akú za primeranú mal súd prvej inštancie. Kritériom kvantifikácie by mali byť podľa odvolacieho súdu najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Žalobkyňa k týmto exemplifikatívne uvedeným okolnostiam porušenia práva okrem informácie o tom, že zo strany žalovaného mali byť telefonáty susedom, starostke, bez bližšieho zdôvodnenia, čo malo byť ich obsahom, iné skutočnosti neuviedla. Za okolnosť, na ktorú bolo potrebné podľa odvolacieho súdu prihliadnuť bola informácia o tom, že zamestnanec žalovaného mal sa predstaviť ako exekútor, čo v nej mohlo vyvolať reálne obavy.

Za tejto situácie kritériu primeranosti finančného zadosťučinenia, proporcionality, nemohla podľa odvolacieho súdu zodpovedať čiastka, ktorú jej súd prvej inštancie priznal ako finančné zadosťučinenie, čo zakladalo dôvod, aby odvolací súd do úvahy súdu prvej inštancie o výške zadosťučinenia zasiahol. Súdom priznané finančné zadosťučinenie 500 eur nebolo v konkrétnych skutkových okolnostiach žalobkyňou preukázané, argumentačne nebolo podložené ani súdom prvej inštancie, odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 385 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, uložil žalovanému zaplatiť žalobkyňi 75 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Suma 75 eur je po celkovom

zhodnotení veci pri neexistencii tvrdenia žiadnych významných skutočností sumou postačujúcou, je primeraným finančným zadosťučinením žalobkyne.

16. O nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, ako aj nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1, 2, podľa § 255 ods. 1 CSP. Predmetom konania bol nárok na primerané finančné zadosťučinenie, výška ktorého závisela od úvahy súdu. U takéhoto nároku sa strana sporu považuje za plne úspešnú vtedy, ak je úspešná čo do základu nároku. Nie je totiž možné zaťažiť žalobcu procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu. Žalobkyňa bola v konaní, čo sa týka základu nároku, plne úspešná, a to tak čo sa týka prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania, preto odvolací súd priznal žalobkyňi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

17. Výrokom III. súd rozhodol o poplatkovej povinnosti, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok zo žaloby v sume 30 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku platobným predpisom.

Podľa § 2 ods. 2 Zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho žalobe alebo návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť žalovaný, ak nie je tiež od poplatku oslobodený.

Neoddeliteľnou súčasťou občianskeho súdneho procesu je aj konanie a rozhodovanie vo veciach súdnych poplatkov. Činnosť súdov vo veciach súdnych poplatkov treba však odlišovať od občianskeho súdneho konania /uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.februára 2011, sp. zn. 1Cdo/9/2011/. Súd môže súdny poplatok vyrubiť a vymáhať až po vzniku poplatkovej povinnosti /uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4.augusta 2011 sp. zn. 8Sžf /37/2010/.

Výsledok konania je zrejmý až z právoplatného rozhodnutia súdu, nie skôr. Ak súd prvej inštancie o poplatkovej povinnosti rozhodol pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia, je jeho rozhodnutie predčasné, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o poplatkovej povinnosti, t.j. vo

výroku III. podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP, zrušil. O poplatkovej povinnosti rozhodne súd prvej inštancie až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.